

csak az akarat diadaláért harcolt. Megkurtította az éjtszakát, lámpaoltáskor fölült az ágyán s a napközben olvasott újságcikkeket próbálta helyreállítani, félig megtanult verseket egészítgetett ki. A szemhéjai közé csirizt csöppentett a fáradság, de ő gyufaszállal peckelte szét őket. Szemből átütött a templom toronyórája, hallotta az éjjeli őr kiáltását, még legalább egy órát kell fenn lennem, mondta s kiült az ágya szélére, mert ülve elaludt volna. S mikor azt hitte, hogy fadarabbá gyötörte magát, újra rárohantak az álmok, s reggel új kétségbeesés keserősége futott szét a szájában s új, még gyötrelmesebb erőfeszítésre hajszolta az akaratát. Nincs segítség, a teste csakugyan megromlott. De legalább szívós harcban akart a halálba hátrálni.

— Ha én tudtam volna — morogta az Ács Feri horkolásával alámosott csendbe. Olyan volt ez a horkolás, mint bűvő patak morgása s a két kisdíák pihegésiben mintha beléhajló nyírfák sóhajtoztak volna. Mindenkié az élet, csak az övé nem! Pedig ő a legjobbra törekedett. A Zölddisznóval, az apja ellenségeivel, az esperes fiával, a szerelmi szolgálattal, mindennel szemben. Ha megmondták, hogy ez a tökéletes, ő arra ment. S minden fonákra fordult, maga se tudta, hol hibázott s íme odajutott, ahova Jóska, aki mindenben a könnyebbet kereste. Melle megcsavarodott, mint nagy, titkos kéz facsarta rongy s belehara-pott a párnájába.

Milyen tehetetlen az ember a sors talpai alatt!

(Folyt. köv.)

Németh László.

AZ ÉLET.

*Legyen az olyan, mint az óra,
mely vígan, egy ütemre jár,
nem halkul, lassan nem halódik...
Lejárt... megáll!*

*Legyen az olyan, mint a búza,
mikor kalásza szinarany,
egy csillanás, egy villanás
s lefekszik hangtalan!*

*Legyen olyan, mint a rakéta,
mely felível az égre,
tarka, tüzes rózsákba nylik,
lehull... és vége!*

*(Ne legyen olyan, amilyen
kalaplengelve jön,
s mikor mogorván elbiceg,
nem is köszön!...)*

Agyagfalvi Hegyi István.